

Hvad har den muslimske offerfest og den kristne påske tilfælles?

af Lissi Rasmussen, stiftspræst, dr.theol.

Den vigtigste muslimske højtid har traditionelt været offerfesten (Eid ul-Adhâ), populært kaldet *den store lammefest*. Ligesom julen for mange kristne er blevet mere populær end påsken, er festen i forbindelse med fastemånedens Ramadan (Eid ul-Fitr), blevet en større folkelig fest end offerfesten. Offerfesten fejres i tilknytning til pilgrimsrejsen til Mekka, hvad enten man foretager denne rejse eller ej. Festen varer 3-4 dage og starter den 10.dag i den 12.måned i det islamiske måneår. I år falder festen den 20.-25.feb. Påsken falder en måned senere, nemlig i slutningen af marts.

Både den kristne påske og den muslimske offerfest handler om ofring af en søn og om Guds indgriben. I påsken fejrer kristne, at Gud ofrer sin søn, Jesus for menneskers skyld, og at Gud griber ind og lader Jesus opstå fra de døde - som tegn på Guds altopofrende og betingelsesløse kærlighed og tilgivelse. Gud siger hermed JA til Jesu liv og enhed med Gud. Muslimernes offerfest handler om Abrahams villighed til at ofre sin søn, Ismail (og ikke broderen, Isak som i den gammeltestamentlige beretning). Ifølge Koranen greb Gud ind og sendte en vædder, som Abraham ofrede i stedet for sin søn.

Begge højtider forbinder ofring med overvindelse af det onde. Da Gud prøvede Abraham ved at befale ham at ofre det kæreste han ejede, fortælles det i Koranen, forsøgte Satan at få Abraham til at være ulydig overfor Gud. Men Abraham jog fristeren bort med stenkast. Hans tro på Gud var så stærk, at han fornægtede det onde. Derfor kaster de muslimske pilgrimme sten mod tre søjler i Mina (udenfor Mekka) som tegn på at de forkaster det onde, bekæmper fristelsen i lydighed mod Gud.

I påsken fejrer kristne, at Gud overvandt det onde ved at lade sin søn, Jesus Kristus dø (langfredag) og opstå (påskedag). Derved viste Gud, at det onde og døden ikke har det sidste ord, men det har derimod kærligheden, som altid er stærkest. Det betyder ikke, at det onde ikke længere eksisterer, men at det er Gud, der har magten. Kampen mod det onde, det der er i modstrid med Guds vilje, bliver altså ikke mindre. Men det onde og døden har mistet sin magt. Sejren er allerede vundet.

Ved offerfesten på pilgrimsrejsens sidste dag slagter muslimer - i Mina og rundt omkring i verden - en vædder eller et andet dyr for at mindes Abrahams trofasthed overfor Gud. Kødet fra de slagtede dyr anvendes dels til egen husholdning, dels gives det til de fattige. Man udtrykker hermed villigheden til at ofre sig selv og sit eget, i lydighed mod Gud. Selve pilgrimsrejsen er i sig selv en markering af denne lydighed.

Ligesom offerfesten markerer, at muslimer bør gå i Abrahams fodspor, fornægte det onde og være lydige mod Gud, indebærer påsken også, at kristne må være villige til at gå i Jesu fodspor, dvs. tage lidelsen på sig, ofre sig selv for andre menneskers skyld.

Abraham betragtes af både jøder, kristne og muslimer som stamfader, som et forbillede for menneskers tro. Vi hører så at sige til samme familie, er fætre og kusiner. Vi har også en fælles erkendelse af, at det er vigtigt at leve sit liv i trofasthed overfor Gud og kæmpe imod det onde. Det skulle således ikke være så vanskeligt at leve i harmoni med hinanden. Selv om der i enhver familie kan opstå uenigheder og stridigheder, så har vi meget tilfælles, der kan knytte os sammen.